

номер провадження справи 4/248/23

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ

УХВАЛА

17.12.2025 **Справа № 908/3572/23**

м.Запоріжжя Запорізької області

за **позовом** Товариства з обмеженою відповідальністю «МЕЛСІТІ», (69050, м. Запоріжжя, вул. Складська, буд. 6), **представник позивача** адвокат Питель Максим Володимирович, (01133, м. Київ, бул. Лесі Українки, буд. 26)

до відповідача Департаменту капітального будівництва та житлово-комунального господарства Мелітопольської міської ради Запорізької області, (69107, м. Запоріжжя, пр. Соборний, буд. 164)

третя особа, що не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача Фізична особа-підприємець Семеняченко Олександр Іванович, (АДРЕСА_1)

про стягнення 69 052 964,35 грн.

Суддя Зінченко Н.Г.

За участю представників сторін:

від позивача Гріщенко А.О., на підставі Ордеру на надання правничої допомоги серія АР № 1210329 від 30.11.2024;

від відповідача Шостак Д.Ю., на підставі рішення № 4/3 від 27.02.2024;

від третьої особи не з'явився;

УСТАНОВИВ

В грудні 2023 року до Господарського суду Запорізької області надійшла позовна заява Товариства з обмеженою відповідальністю «МЕЛСІТІ», м. Запоріжжя до Департаменту капітального будівництва та житлово-комунального господарства Мелітопольської міської ради Запорізької області, м. Запоріжжя про стягнення 69 052 964,35 грн. заборгованості за договором № 1 Р/22 від 03.02.2022 про закупівлю робіт за державні кошти по об'єкту «Будівництво оздоровчого центру з льодовою ареною по проспекту Б.Хмельницького, 46/9, м. Мелітополь Запорізької області», в тому числі 56 090 745,20 грн. основного боргу за виконані роботи, 5 609 064,52 грн. пені, 5 247 561,00 грн. інфляційних втрат та 2 105 593,55 грн. 3 % річних.

Згідно Протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 04.12.2023 справу № 908/3572/23 за вищевказаною позовною заявою розподілено судді Зінченко Н.Г.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 28.12.2022 після усунення недоліків позовну заяву прийнято до розгляду, відкрито провадження у справі № 908/3572/23 та ухвалено здійснювати розгляд справи за правилами загального позовного провадження, справі присвоєно номер провадження справи 4/248/23, підготовче засідання призначено на 24.01.2024.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 24.01.2024 до участі у справі № 908/3572/23 у якості третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні Департаменту капітального будівництва та житлово-комунального господарства Мелітопольської міської ради Запорізької області залучено ФОП Семеняченко Олександра Івановича, м. Мелітополь Запорізької області, продовжено строк підготовчого провадження у справі № 908/3572/23 до 27.03.2024, підготовче засідання відкладено на 26.02.2024.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 26.02.2024 підготовче засідання відкладалося до 12.03.2024.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 12.03.2024 підготовче провадження у справі № 908/3572/23 закрито, справу призначено до розгляду по суті в судовому засіданні на 10.04.2024.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 10.04.2024 в судовому засіданні з розгляду справи № 908/3572/23 оголошувалася перерва до 29.04.2024.

В судовому засіданні 29.04.2024 оголошувалася перерва до 09.05.2024, про що зазначено в протоколі судового засідання від 29.04.2024.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 09.05.2024 судом ухвалено повернутися на стадію підготовчого провадження у справі, провадження у справі № 908/3572/23 зупинити до закінчення перегляду в касаційному порядку судового рішення у подібних правовідносинах по справі № 908/1162/23 Об'єднаною палатою Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду і набрання законної сили цим судовим рішенням Об'єднаної палати Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 17.10.2025 на підставі клопотання Товариства з обмеженою відповідальністю «МЕЛСІТІ» про поновлення провадження у справі № 908/3572/23 та з урахуванням прийняття і опублікування повного тексту постанови Об'єднаної палати Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 03.10.2025 у справі № 908/1162/23 поновлено провадження у справі № 908/3572/23 та призначено підготовче засідання на 10.11.2025.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 10.11.2025 підготовче провадження у справі № 908/3572/23 закрито, справу призначено до розгляду по суті в судовому засіданні на 10.12.2025.

В судовому засіданні оголошувалася перерва до 17.12.2025, про що зазначено в протоколі судового засідання від 10.12.2025.

В судове засідання 17.12.2025 з'явилися представники позивача і відповідача, фіксація судового процесу здійснювалася з використанням системи відеоконференцз'язку: vkz.court.gov.ua.

Третя особа особисто та його представник в судове засідання 17.12.2025 не з'явилися, про поважність причин неявки суд завчасно не повідомили.

Про дату, час та місце проведення судового засідання у справі № 908/3572/23 третя особа повідомлялася належним чином відповідно до приписів Господарського процесуального кодексу України.

Відповідно до прецедентної практики Європейського суду з прав людини у справі «Пономарьов проти України» сторони спору зобов'язані в розумні інтервали часу вживати заходів, щоб дізнатись про стан відомого їм судового провадження.

У справі «Осіпов проти України» суд зазначив, що стаття 6 Конвенції гарантує не право бути особисто присутнім у судовому засіданні під час розгляду цивільної справи, а більш загальне право ефективно представляти свою справу в суді та на рівність у користуванні правами з

протилежною стороною, передбаченими принципом рівності сторін. Суд повинен лише встановити, чи було надано заявнику, стороні цивільного провадження, розумну можливість ознайомитися з наданими іншою стороною зауваженнями або доказами та прокоментувати їх, а також представити свою справу в умовах, що не ставлять його в явно гірше становище *vis-a-vis* його опонента (там само). З точки зору Конвенції заявник не має доводити, що його відсутність у судовому засіданні справді підірвала справедливість провадження або вплинула на його результат, оскільки така вимога позбавила б змісту гарантії статті 6 Конвенції.

За таких обставин, суд визнав за можливе судове засідання 17.12.2025 провести за відсутністю третьої особи та її представника.

Предметом спору у даній справі є вимоги ТОВ «МЕЛСІТІ» до Департаменту капітального будівництва та житлово-комунального господарства Мелітопольської міської ради Запорізької області про стягнення 69 052 964,35 грн. заборгованості за договором № 1 Р/22 від 03.02.2022 про закупівлю робіт за державні кошти по об'єкту «Будівництво оздоровчого центру з льодовою ареною по проспекту Б.Хмельницького, 46/9, м. Мелітополь Запорізької області». Позов пред'явлений позивачем з підстав невиконання відповідачем взятих на себе зобов'язань щодо оплати виконаних підрядних робіт за договором № 1 Р/22 від 03.02.2022. Так, між ТОВ «МЕЛСІТІ» (Виконавець) та Департаменту капітального будівництва та житлово-комунального господарства Мелітопольської міської ради Запорізької області (Замовник) укладено договором № 1 Р/22 від 03.02.2022 про закупівлю робіт за державні кошти по об'єкту «Будівництво оздоровчого центру з льодовою ареною по проспекту Б.Хмельницького, 46/9, м. Мелітополь Запорізької області», відповідно до п. 1.1 якого Виконавець зобов'язався у 2022 році виконати підрядні роботи по об'єкту «Будівництво оздоровчого центру з льодовою ареною по проспекту Б. Хмельницького, 46/9, м. Мелітополь, Запорізької області» (ДК 45212000-6 Будівництво закладів дозвілля, спортивних, культурних закладів, закладів тимчасового розміщення та ресторанів), зазначені в пропозиції відкритих торгів, а Замовник прийняти та оплатити їх. За умовами п. 3.1 договору ціна цього договору складає 59 521 307 грн. 20 коп., у т.ч. ПДВ 9 920 217 грн. 87 коп. З них кошти субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на підставі розпорядження Кабінету Міністрів України від 31.05.2021 №527-р «Про затвердження розподілу обсягу субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на розвиток спортивної інфраструктури у 2021 році» в сумі 56 166 928 грн. 00 коп., кошти місцевого бюджету Мелітопольської міської територіальної громади 3 354 379 грн. 20 коп. Згідно з пунктами 4.1., 4.4. договору Замовник здійснює на розрахунковий рахунок Виконавця проміжні платежі за виконані роботи на підставі Актів за формою КБ-3, КБ-2в. Оплата Виконавцю за виконані роботи проводиться при підписанні форм КБ-2в та КБ-3 у термін не більше 7 банківських діб з моменту пред'явлення, але не пізніше 30.06.2022. У пункті 5.1. договору сторони визначили термін виконання робіт: з 03.02.2022 до 30.06.2022. У подальшому сторони неодноразово вносили зміни до пунктів 4.4., 5.1. договору. Так, згідно з додатковою угодою № 2 від 12.08.2022 пункт 4.4. договору остаточно викладено у наступній редакції: «Оплата Виконавцю за виконані роботи проводиться при підписанні форм КБ-2в та КБ-3 у термін не більше 7 (семи) банківських діб з моменту пред'явлення, але не пізніше 31.11.2022», а пункт 5.1. Договору згідно з Додатковою угодою № 4 від 14.11.2022 «термін виконання робіт: з 03.02.2022 до 30.11.2022». Як стверджує позивач, на виконання власних зобов'язань, визначених умовами договору, він належно виконав підрядні роботи по об'єкту «Будівництво оздоровчого центру з льодовою ареною по проспекту Б. Хмельницького, 46/9, м. Мелітополь, Запорізької області», передав їх, а відповідач прийняв за Актами за формою КБ-2в №, № 3, 4, 5, 6, 7 від 14.07.2022 за червень 2022 року; №, № 8, 9, 10, 11 від 15.08.2022 за серпень 2022 року; №, № 11, 12, 13, 14 від 22.09.2022 за вересень 2022 року; № 15 від 14.11.2022 за листопад 2022 року та №, № 16 і 17 від 25.11.2022 за листопад 2022 року. Загальна вартість виконаних робіт склала 56 090 745,20 грн. Оскільки у визначені договором строки оплат виконаних робіт Замовником не здійснена, заборгованість відповідача перед позивача за виконання роботи по договору № 1 Р/22 від 03.02.2022 становить 56 090 745,20 грн. У зв'язку із невиконанням відповідачем своїх зобов'язань щодо повної та своєчасної оплати виконаних робіт, позивачем на підставі умов п. 13.5 договору та положень ст. 625 ЦК України нараховані відповідачу пеня в розмірі 5 609 064,52 грн., інфляційні втрати в сумі 5 247 561,00 грн. та 3 % річних в розмірі 2 105 593,55 грн. Враховуючи викладене, позивач просить суд позов задовольнити повністю та стягнути

з відповідача на його користь 56 090 745,20 грн. основного боргу за виконані роботи, 5 609 064,52 грн. пені, 5 247 561,00 грн. інфляційних втрат та 2 105 593,55 грн. 3 % річних, а всього 69 052 964,35 грн. заборгованості за договором № 1 Р/22 від 03.02.2022.

Заперечуючи проти заявлених вимог, відповідач зазначив, що між сторонами дійсно укладений договір № 1 Р/22 від 03.02.2022 про закупівлю робіт за державні кошти по об'єкту «Будівництво оздоровчого центру з льодовою ареною по проспекту Б.Хмельницького, 46/9, м. Мелітополь Запорізької області», за умовами якого позивач виконував у 2022 році підрядні роботи по об'єкту «Будівництво оздоровчого центру з льодовою ареною по проспекту Б. Хмельницького, 46/9, м. Мелітополь, Запорізької області» (ДК 45212000-6 Будівництво закладів дозвілля, спортивних, культурних закладів, закладів тимчасового розміщення та ресторанів), зазначені в пропозиції відкритих торгів, а відповідач зобов'язався прийняти та оплатити їх. Також відповідач не заперечує, що на підставі Актів за формою КБ-2в №, № 3, 4, 5, 6, 7 від 14.07.2022 за червень 2022 року; №, № 8, 9, 10, 11 від 15.08.2022 за серпень 2022 року; №, № 11, 12, 13, 14 від 22.09.2022 за вересень 2022 року; № 15 від 14.11.2022 за листопад 2022 року та №, № 16 і 17 від 25.11.2022 за листопад 2022 року прийняв від позивача виконані підрядні роботи за договором № 1 Р/22 від 03.02.2022 на загальну суму 56 090 745,20 грн. У зв'язку із збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією військами Російської Федерації м. Мелітополь Запорізької області де знаходяться об'єкт, на якому виконувалися роботи, відповідач був позбавлений можливості належним чином і у обумовлені сторонами строки виконати грошові зобов'язання за договором щодо оплати позивачу виконаних підрядних робіт. Таким чином, у діях відповідача відсутня вина, оскільки своєчасному виконанню грошового зобов'язання за договором перешкодило настання форс-мажорних обставин, з урахуванням їхнього підтвердження листом Торгово-промислової палати України № 2024/02.0-7.1, а тому відповідач заперечує проти позовних вимог в частині нарахування 5 609 064,52 грн. пені, 5 247 561,00 грн. інфляційних втрат та 2 105 593,55 грн. 3 % річних.

Під час розгляду справи № 908/3572/23 суд дійшов висновку, що для вирішення спору у даній справі є вирішальним питання щодо правової позиції по застосуванню положень статей 13 та 131 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» стосовно їх застосування до територій, окупованих після 24.02.2024.

У зв'язку із цим, судом зупинялося провадження у справі № 908/3572/23 до закінчення перегляду в касаційному порядку судового рішення у подібних правовідносинах по справі № 908/1162/23 Об'єднаною палатою Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

Розглянувши матеріали справи № 908/3572/23 після поновлення провадження у справі (ухвала від 17.10.2025), суд дійшов до висновку про необхідність повторного зупинення провадження у даній справі до розгляду Великою Палатою Верховного суду справи № 280/5808/23.

Частинами 5 і 6 ст. 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» визначено, що висновки щодо застосування норм права, викладені у постановях Верховного Суду, є обов'язковими для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить відповідну норму права. Висновки щодо застосування норм права, викладені у постановях Верховного Суду, враховуються іншими судами при застосуванні таких норм права.

Пунктом 7 частини 1 статті 228 ГПК України передбачено право суду за заявою учасника справи, а також з власної ініціативи зупинити провадження у справі у випадку перегляду судового рішення у подібних правовідносинах (в іншій справі) у касаційному порядку палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду у справі № 910/8358/19 наголосив, що під судовими рішеннями в подібних правовідносинах слід розуміти такі рішення, де подібними (тотожними, аналогічними, схожими) є предмет спору, підстави позову, зміст позовних

вимог і встановлені судом фактичні обставини, а також наявне однакове матеріально-правове регулювання спірних правовідносин.

Щодо визначення подібності правовідносин Велика Палата Верховного Суду виходить з того, що подібність правовідносин означає тотожність суб'єктного складу учасників відносин, об'єкта та предмета правового регулювання, а також умов застосування правових норм (зокрема, часу, місця, підстав виникнення, припинення та зміни відповідних правовідносин). До того ж зміст правовідносин з метою з'ясування їх подібності визначається обставинами кожної конкретної справи (пункт 32 постанови від 27.03.2018 № 910/17999/16; пункт 38 постанови від 25.04.2018 № 925/3/7; пункт 40 постанови від 25.04.2018 № 910/24257/16).

Під судовими рішеннями в подібних правовідносинах слід розуміти такі рішення, де подібними (тотожними, аналогічними, схожими) є предмети спору, підстави позову, зміст позовних вимог і встановлені судом фактичні обставини, а також наявне однакове матеріально-правове регулювання спірних правовідносин (пункт 6.30 постанови Великої Палати Верховного Суду від 19.05.2020 у справі № 910/719/19, пункт 5.5 постанови Великої Палати Верховного Суду від 19.06.2018 у справі № 922/2383/16; пункт 8.2 постанови Великої Палати Верховного Суду від 16.05.2018 у справі № 910/5394/15-г; постанова Великої Палати Верховного Суду від 12.12.2018 у справі № 2-3007/11; постанова Великої Палати Верховного Суду від 16.01.2019 у справі № 757/31606/15-ц; пункт 60 постанови Великої Палати Верховного Суду від 23.06.2020 у справі № 696/1693/15-ц).

Велика Палата Верховного Суду у справі № 233/2021/19 конкретизувала власні правові висновки та правові висновки Верховного Суду України щодо критеріїв встановлення подібності правовідносин, визначивши, що на предмет подібності слід оцінювати саме ті правовідносини, які є спірними в порівнюваних ситуаціях. Установивши учасників спірних правовідносин, об'єкт спору (які можуть не відповідати складу сторін справи та предмету позову) і зміст цих відносин (права й обов'язки сторін спору), суд має визначити, чи є певні спільні риси між спірними правовідносинами насамперед за їх змістом.

Якщо правове регулювання цих відносин залежить від складу їх учасників або об'єкта, стосовно якого вони вступають у правовідносини, то в такому разі подібність треба також визначати за суб'єктним і об'єктним критеріями відповідно. Для встановлення подібності спірних правовідносин у порівнюваних ситуаціях суб'єктний склад цих відносин, предмети, підстави позовів і відповідне правове регулювання не обов'язково мають бути тотожними, тобто однаковими.

Згідно з інформації з офіційного веб-порталу Судової влади України «Єдиний державний реєстр судових рішень» <http://reyestr.court.gov.ua/> 05.11.2025 Верховним Судом у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду направлено на розгляд Великої Палати справу № 280/5808/23 щодо застосування обмежень, передбачених статтями 13 та 13-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України».

Підстави направлення справи на розгляд Великої Палати зокрема наступні:

«При цьому Кабінет Міністрів України не ухвалював рішень про поширення дії положень статей 13 і 13-1 Закону на тимчасово окуповані території, визначені пунктом 3 частини першої статті 3 Закону, тому, на переконання колегії суддів, немає й підстав поширення означених норм на територію України, внутрішні морські води і територіальне море України, визнані в умовах воєнного стану тимчасово окупованими.

У вищенаведених постановах вказане (маються на увазі постанови КГС в тому числі по справі № 908/1162/23, див. за змістом ухвали) не враховано, а саме, що для застосування обмежень, передбачених статтями 13 та 13-1 Закону України "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України", необхідним є не лише факт

визнання відповідних територій тимчасово окупованими, а й наявність окремого рішення Кабінету Міністрів України про введення відповідних обмежень господарської діяльності на цих територіях.

При цьому рішення про визнання територій тимчасово окупованими, яке на момент виникнення спірних правовідносин відповідно до визначеного Кабінетом Міністрів України порядку приймалось Міністерством з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України, не може замінювати собою рішення Кабінету Міністрів України про введення обмежень, передбачених статтями 13 та 13-1 Закону України "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України".

Так само загальновідомий факт окупації певних територій сам по собі не може вважатися достатньою правовою підставою для застосування встановлених законом економічних обмежень. Ця обставина також не була врахована у постанові Об'єднаної палати Касаційного господарського суду від 3 жовтня 2025 року у справі №908/1162/23, у якій суд дійшов висновку про можливість застосування відповідних заборон без наявності спеціального рішення Кабінету Міністрів України щодо введення таких обмежень.

Слід зазначити, що згідно з частиною першою статті 36 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" Верховний Суд є найвищим судом у системі судоустрою України, який забезпечує сталість та єдність судової практики у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом. Згідно з частиною четвертою статті 17 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" єдність системи судоустрою забезпечується, зокрема, єдністю судової практики (пункт 4). Єдність судової практики є фундаментальною засадою здійснення судочинства і визначається тим, що має гарантувати стабільність правопорядку, об'єктивність і прогнозованість правосуддя.

Відповідно до частини третьої статті 346 КАС України суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає справу на розгляд Великої Палати, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду.

Правовідносини у цій справі є подібними до правовідносин, які були предметом розгляду у означених вище справах, оскільки вирішувалося питання можливості застосування обмежень, передбачених статтями 13 та 13-1 Закону України "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України" до правовідносин, що виникли на територіях, які були фактично окуповані, але щодо яких Кабінетом Міністрів України не приймалося окреме рішення про застосування обмежень. Спільним для цих справ є також правова природа спору, що пов'язана з визначенням умов, за яких факт окупації може бути підставою для застосування економічних обмежень, установлених зазначеними статтями Закону, а відтак - і з необхідністю наявності офіційного рішення Кабінету Міністрів України як передумови для поширення дії обмежень на відповідну територію.

Зазначеними постановами фактично ототожнено сам факт окупації території з підставою для автоматичного застосування обмежень, визначених статтями 13 та 13-

1 Закону України "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України". Водночас законодавство (як на момент виникнення спірних правовідносин, так і на час постановлення ухвали) в умовах воєнного стану передбачає обов'язкову наявність рішення Кабінету Міністрів України про поширення означених норм на тимчасово окуповані території, передбачені пунктом 3 частини першої статті 3 цього Закону, надра під територіями, зазначеними у пункті 3 частини першої статті 3 цього Закону, і повітряний простір над цими територіями.

Ураховуючи наведене, колегія суддів вважає доводи Позивача достатніми для задоволення відповідного клопотання та передачі справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду з метою відступу від висновків щодо застосування вищевказаних норм права, викладених у раніше ухвалених постановках Касаційного господарського суду від 7 березня 2024 року у справі № 910/9680/23, від 23 жовтня 2023 року у справі № 908/1162/23 та від 3 жовтня 2025 року у справі № 908/1162/23».

Провадження у справі зупиняється у випадках, встановлених пунктом 7 частини першої статті 228 цього Кодексу, до закінчення перегляду в касаційному порядку. (п. 11 ч. 1 ст. 229 ГПК України)

Відповідно до статті 7 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» кожному гарантується захист його прав, свобод та інтересів у розумні строки незалежним, безстороннім і справедливим судом, утвореним відповідно до закону. Судова система забезпечує доступність правосуддя для кожної особи відповідно до Конституції та в порядку, встановленому законами України.

Частиною 3 ст. 195 ГПК України унормовано, що провадження у справі на стадії її розгляду по суті зупиняється тільки з підстав, встановлених пунктами 1-3-1 частини першої статті 227 та пунктом 1 частини першої статті 228 цього Кодексу.

Проте, судом з'ясовано, що ухвала Верховного Суду у складі суддів Касаційного адміністративного суду у справі № 280/5808/23 щодо передачі на розгляд Великої Палати Верховного Суду справи № 280/5808/23, в ході розгляду якої будуть вирішенні питання, що мають суттєве значення для вирішення спору у справі № 908/3572/23, прийнята 05.11.2025 та оприлюднена 07.11.2025.

Разом із тим, на час постановлення ухвали Верховного Суду у складі суддів Касаційного адміністративного суду від 05.11.2025 у справі № 280/5808/23 підготовче провадження у справі № 908/3572/23 закрито. (10.11.2025).

Частиною 1 ст. 2 ГПК України визначено завдання господарського судочинства, яким є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів, пов'язаних із здійсненням господарської діяльності, та розгляд інших справ, віднесених до юрисдикції господарського суду, з метою ефективного захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, держави.

Суд та учасники судового процесу зобов'язані керуватися завданням господарського судочинства, яке превалює над будь-якими іншими міркуваннями в судовому процесі.

Основними засадами (принципами) господарського судочинства є: верховенство права, рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом, гласність і відкритість судового процесу та його повне фіксування технічними засобами, змагальність сторін, диспозитивність, пропорційність, обов'язковість судового рішення, забезпечення права на апеляційний перегляд справи, забезпечення права на касаційне оскарження судового рішення у визначених законом випадках, розумність строків розгляду справи судом, неприпустимість зловживання процесуальними правами, відшкодування судових витрат сторони, на користь якої ухвалене судове рішення.

Статтею 177 ГПК України визначено завдання та строк підготовчого провадження.

Зокрема, згідно з частиною 1 статті 177 ГПК України, завданням підготовчого провадження є: 1) остаточне визначення предмета спору та характеру спірних правовідносин, позовних вимог та складу учасників судового процесу; 2) з'ясування заперечень проти позовних вимог; 3) визначення обставин справи, які підлягають встановленню, та зібрання відповідних доказів; 6) вчинення інших дій з метою забезпечення правильного, своєчасного і безперешкодного розгляду справи по суті.

Для виконання завдання підготовчого провадження в кожній судовій справі, яка розглядається за правилами загального позовного провадження, проводиться підготовче засідання. Дата і час підготовчого засідання призначаються суддею з урахуванням обставин справи і необхідності вчинення відповідних процесуальних дій. (стаття 181 ГПК України)

Закриваючи підготовче провадження та призначаючи справу № 908/3572/23 до судового розгляду по суті, суд мотивував тим, що судом вчинено всі необхідні процесуальні дії, передбачені частиною 2 ст. 182 ГПК України, для виконання завдань підготовчого провадження у даній справі, строки підготовчого провадження у даній конкретній справі, у зв'язку з відсутністю підстав для відкладення підготовчого засідання чи оголошення в ньому перерви.

Завданнями ж розгляду справи по суті є розгляд та вирішення спору на підставі зібраних у підготовчому провадженні матеріалів, а також розподіл судових витрат (стаття 194 ГПК України).

Пунктами 1, 2, 4, 5 частини 3 статті 2 ГПК України встановлено, що основними засадами (принципами) господарського судочинства, зокрема, є верховенство права; рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом; змагальність сторін; диспозитивність.

Норми Господарського процесуального кодексу України не містять прямої вказівки на можливість суду на стадії розгляду справи по суті приймати рішення про повернення до розгляду справи у підготовчому провадженні та продовження підготовчого засідання. Проте при здійсненні правосуддя слід керуватись завданням господарського судочинства, яке превалює над будь-якими іншими міркуваннями в судовому процесі.

Згідно ч. 3 ст. 198 ГПК України головуючий відповідно до завдання господарського судочинства керує ходом судового засідання, забезпечує додержання послідовності і порядку вчинення процесуальних дій, здійснення учасниками судового процесу їх процесуальних прав і виконання ними обов'язків, спрямовує судовий розгляд на забезпечення повного, всебічного та об'єктивного з'ясування обставин справи, усуваючи із судового розгляду все, що не має істотного значення для вирішення справи.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» кожному гарантується захист його прав, свобод та інтересів у розумні строки незалежним, безстороннім і справедливим судом, утвореним відповідно до закону. Судова система забезпечує доступність правосуддя для кожної особи відповідно до Конституції та в порядку, встановленому законами України.

З огляду на те, що у справі № 280/5808/23 вирішуються питання, що мають суттєве значення для вирішення спору у справі № 908/3572/23, а зупинення провадження у господарській справі на підставі п. 7 ч. 1 ст. 228 ГПК України можливе лише на стадії підготовчого провадження, суд постановляє про повернення на стадію підготовчого провадження у справі № 908/3572/23 для виконання процесуальних дій, які можливо вчиняти лише на стадії підготовчого провадження.

Приймаючи рішення в цій частині суд базується на необхідності неухильного виконання судом завдань господарського судочинства щодо справедливого, неупередженого та своєчасного вирішення судом спорів з метою ефективного захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, держави, шляхом, зокрема, повного та всебічного з'ясування всіх обставин справи для її правильного вирішення та створення належних умов учасникам судового процесу в реалізації ними прав.

Крім того, суд враховує правовий висновок, викладений у постанові Верховного Суду від 16.12.2021 у справі № 910/7103/21, відповідно до якого, суди першої інстанції за наявності певних обставин можуть прийняти рішення про повернення до стадії підготовчого провадження після його закриття для вчинення тих чи інших процесуальних дій, які можуть бути реалізовані лише на стадії підготовчого провадження.

Враховуючи викладене, з огляду на предмет спору у справі № 908/3572/23, суд вважає наявними підстави для зупинення з власної ініціативи провадження у справі № 908/3572/23 на підставі п. 7 ч. 1 ст. 228 ГПК України до закінчення перегляду Великою Палатою Верховного Суду справи № 280/5808/23 і набрання законної сили цим судовим рішенням Великої Палати Верховного Суду.

Про усунення обставин, що викликали зупинення провадження у справі № 908/3572/23, учасники справи повинні повідомити суд.

Керуючись п. 7 ч. 1 ст. 228, п. 11 ч. 1 ст. 229, ст., ст. 177, 181-183, 234, 235 ГПК України, суд

УХВАЛИВ

- 1. Повернутися на стадію підготовчого провадження у справі № 908/3572/23.**
2. Провадження у справі № 908/3572/23 зупинити до закінчення перегляду Великою Палатою Верховного Суду справи № 280/5808/23 і набрання законної сили цим судовим рішенням Великої Палати Верховного Суду.
3. Ухвала набирає законної сили з моменту її оголошення та може бути оскаржена в апеляційному порядку.
4. Копію даної ухвали направити сторонам у справі.

Повний текст ухвали складено **18.12.2025.**

Інформацію по справі можна отримати на офіційному веб-порталі судової влади України за адресою: <http://zp.arbitr.gov.ua/sud5009/>.

Єдиний Контакт-центр судової влади України 044 207-35-46.

«Гаряча» телефонна лінія суду функціонує за номером (061) 764-89-30.

Суддя Н.Г.Зінченко

Ухвала набирає законної сили з моменту її підписання та може бути оскаржена в апеляційному порядку до Центрального апеляційного господарського суду.

Апеляційна скарга на ухвалу суду подається протягом десяти днів з дня складання повного судового рішення.

Учасник справи, якому ухвала суду не були вручені у день її проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження: якщо апеляційна скарга подана протягом десяти днів з дня вручення йому відповідної ухвали суду. Строк на апеляційне оскарження може бути також поновлений в разі пропуску з інших поважних причин, крім випадків, зазначених у ч.2 ст. 261 цього Кодексу.